

עצרת ועיני הספירה

- חג המצות נקרא ע"ש חובתינו אז, חג הסוכות- כנ"ל, אבל חג השבועות צ"ב ע"ש מה נקרא, הרי אין בו שבועות, הם כבר היו, והרי המועדים נקראים ע"ש מה שבהם.
- בשלמא עצרת שנקרא בפי חז"ל, מובא ברמב"ן שבזמנים כתיקונם- בזמן ביהמ"ק היתה הספירה נחשבת דוגמת חולו של מועד, וע"כ נקרא עצרת כי הוא היו"ט האחרון, ובו נגמר המועד הארוך הזה, (בו כונסים את כל מה שקיבלנו בזמן זה- עצירה ל" כינוס) אמנם בתורה לא נקרא כך, אלא רק שביעי של פסח נקרא עצרת.
- חג השבועות הוא החג היחיד שבו יש דף שלם בגמ' בדינים שבאו רק כדי להוציא מליבם של צדוקים, וצ"ב ממתי כ"כ מתחשבים בהם.
- היו אומרים הצדוקים ב' דברים, עצרת אחר השבת, וכך מובא במגילת תענית "שהיו דנין כנגד בייתוסים שהיו אומרים אין עצרת אלא לאחר השבת שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת. אמרו להם חכמים שבת בראשית קרויה שבת ויום טוב קרוי שבת שנאמר ביום הראשון שבתון ויום הכפורים קרוי שבת שנאמר תשבתו שבתכם והכל קרוי שבת שנאמר מלבד שבתות יי ואומר שבע שבתות תמיימות תהיינה ועוד כתיב שבעה שבועות תספר לך... אמר חד ביתוסא לרבן יוחנן בן זכאי משה אוהב היה את ישראל והיה יודע שעצרת אינה אלא יום אחד וקבעה להם אחר השבת שיהיו נחים שני ימים זה אחר זה נטפל לו רבן יוחנן בן זכאי ואמר לו אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע אם משה אוהב היה מפני מה עכבן במדבר ארבעים שנה אמר לו הרי אתה משחק בנו אמר לו שוטה שבעולם לא תהא תורה שלמה שלנו כשיחה בטלה שלכם. אמר לו בכך אתה מוציאני אמר לו לאו כתוב אחד אומר שבע שבתות תמיימות תהיינה וכתוב אחד אומר תספרו חמשים יום הא כיצד חל להיות יום טוב בשבת מונין שבע שבתות חל להיות אחר השבת מונין חמשים יום וכשאתה קורא וספרתם לכם ממחרת השבת ממחרת יום טוב הראשון של פסח".
- ואחרי זה עוד הביאו ראיות רבות לספירה דידן, והרמב"ם הוסיף עוד טעם, וצ"ב האריכות בזה.
- הצדוקים הבינו במה שהקפידה התורה על שבת- שהוא מסדר הבריאה, שבת בראשית, וע"כ שבע שבתות תמיימות היינו שבע שבתות רגילות, וממילא אחרי שבע שבתות יחול חג השבועות, וזו כפירתם של הבייתוסים והצדוקים, בדרשת חז"ל ששבת כאן היינו חג הפסח. וצ"ב משמעות הדברים.
- משמעות הדברים במה שאנו מבינים ששבתות תמיימות היינו בשבתות שע"י ספירתנו היא שאנו סופרים ועושים את השבתות, משא"כ שבת בראשית הוא לא צריך ספירה, כי הוא חל ממילא, ולא אנו יוצרים אותם, ואין שום תכלית לספירה הזו, ומה שנאמר בתורה היינו שהספירה שלנו "וספרתם לכם" היא זו שתיצור את הכח שבזמן הזה. זה צד אחד.
- הצד שני שטענו בו הוא במה שחג שבועות צריך להיות אחר השבת, כי כאן כבר יש תימה במה שקראה התורה שבת למועד, ואתו זקן התייחס לדברים כאילו חג השבועות היתה חסרת טעם, אם לא מה שמשה היה אוהב ישראל וצירף אותו לשבת לתת לו איזה משמעות. וצ"ב נקודת הטעות.
- וע"ז ענה לו ריב"ז "אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע אם משה אוהב היה מפני מה עכבן במדבר ארבעים שנה" שזה מציאות שנוצרה במכוון בכדי להראות שהתורה צריכה את עצמה בדיון, ויש בה משמעות עצומה בפני עצמה.
- "כי ששת ימים עשה ה'" לכא' היה צ"ל בששת ימים, והמובן בזה הוא שהבריאה (דהיינו מה שעשה ה') הוא ששה ימים ושבת, ולא מדובר במסגרת של הזמן שבתוכו יצר הקב"ה את הבריאה.
- בזמן שהקב"ה נתן תורה לישראל, נתן להם בזה את כלי אומנותו, את מה שבו יצר את הבריאה, "ואהיה אצלו אמון"- התורה מגלה לנו את זה שבה נוצר העולם, ובנתינתה נתן הקב"ה בידינו את האפשרות ליצור בעצמינו את הבריאה, שהיא- כמו שלמדנו- של ששת ימים ושבת, להוציא לפועל את המציאות הזו, וזה נקרא מ"ת, כי זו הבריאה של ששה ימים וינח ביום השביעי, וממילא כשנותן תורה- את הדבר הזה הוא נותן לנו.
- המושג "קיום" בבריאה שלנו, הוא קיום שיש לו חלק בזמן, בהמשכיות הזמן, להיות שייך להמשך, למהלך בבריאה, וזה "חי", - ה"משך" הוא הקיום.
- המשך הוא כל ימות החול, ימי המעשה, ממשיכים כל מיני פעולות- והשבת היא התכלית, כי הבריא כולה נושאת בתוכה תכלית, ל' רש"י וייצר את האדם... נפש חיה, וייצר- שני יצירות, יצירה לעוה"ז ויצירה לעוה"ב, יצירה של היום לעשותם, ויצירה של ה"מחר לקבל שכרם". וכך הזמן זורם, לא במושג העולמי- שהוא משך של חלל פתוח ללא תכלית שקיימת בתוך הזמן, כי יכול ליצור לעצמו תכלית לרגע מסויים, אבל זה לא חלק ממערכת הזמן, ואם כך הוא הזמן באמת היה צריך לומר כי בששת ימים ... כי הכל הוא משך הזמן שכלל את מה שהצליחו לעשות בתוכו, אבל ששת ימים היינו שמשך הזמן ותכליתו הוא ענין א', "בראשית ברא א' את השמים ואת הארץ" וברא הרמב"ן שבתחילה נוצר כח הפעולה ואח"כ מה שנוצר בתוכו,
- בשורשים פ' המילה שמים הוא מל' שם, איזה שהוא יעד - שם, יעד קרוב נקרא - פה או כאן, והיעד הרחוק- הכיווץ של כל ה"שם" של כולם הוא השמיים, הוא היעד של כל ה"שמים", וארץ הוא ע"ש רץ רצון הליכה לקראת, וא"כ במילים אחרות הקב"ה יצר את השם ואת הריצה לשם, את ההליכה לקראת התכלית, ואת התכלית, ושתי בריאות אלו הם העוה"ז וימי החול, ועוה"ב- שבת, יום המנוחה, כי כ"א שרץ ל"שם" היינו שכשיגיע ל"שם" הוא

יפסיק לרוץ, והתכלית הזו היא השבת. והשבת היא לא התכלית עצמה ממש אלא ה"מעין" למה שהוא התכלית עצמה.

- המושג הזה של זמן הוא זר בעצם למי שלא קיבל תורה, בשבילו הוא חלל ריק, אין הליכה לקראת, ומי שמשמיע דיבורים על תכלית לכאלה חוזר אליו ההד של דבריו עצמו, כי אין לזה מקום בשטח הריק הזה, אבל מקבלי התורה יודעים "כי לא דבר ריק הוא מכם" ואם ריק - מכם הוא ריק, כי הריקים משליכים את ריקנותם על הזמן, אבל הזמן מצד עצמו (לא מלא משמעות אלא) כל כולו משמעות, מכון לתכלית, "לקראת שבת - לכו ונלכה" היינו הכל הולך לקראת שבת, ואנו מבקשים שנזכה להצטרף לזה וללכת יחד עם הזמן והבריאה,
 - נפתלי שהיה הרץ של כלל ישראל נקרא "שבע רצון" בברכת משה רבינו, ו"אילה שלוחה" בברכת יעקב אבינו, רץ ורצון.
 - ששת ימים של ארץ-ריצה, ויום המנוחה-שבת- "אל יצא איש ממקומו". ובנתנינת התורה קיבלנו את כח הבריאה, את הכח ליצור ששת ימים ושבת משלנו, סדר זמן שמכוון לתכלית, ותכלית לסדר הזמן שלשם נשאף להגיע, כי זה כמעט פי' המילים של "מתן תורה" שענינו הכח לברוא עולמות, כי מה שהקב"ה נתן לידינו עולם שנפגם בחטא וצריך תיקון, והתורה לא יכולה להינתן למקום שלא מתאים לה, לא שייך להחיל מציאות במקום שהוא חלל למציאות אחרת, אין לך דבר שאין לו מקום, כי כל דבר דורש מקום, והמקום שהתורה דורשת בשביל להתקיים בו, הוא מערכת נקיה מחטא, מקום שלא נפגם, וע"כ מקבלי התורה-נפסקה זוהמתן, "פיקודי ה' ישרים...תורת ה' תמימה" וזה דורש מקום מתאים, וכמו שנניח אדם במים או בחלל שאין בו אויר-אי"ז מקומו, ולכן הוא לא יתקיים בתוכו,
 - הספירה שאנו סופרים היא מערכת הקיום שבו התורה יכולה לחול ולהתקיים, התורה לא ניתנה בשום תאריך, ואין לנו שום מועד אחר ללא תאריך קבוע, וחג השבועות הוא פעם בה' לחודש ופעם הו' או בז'. ובד"כ הוא בו' לחודש, אבל זה לא התאריך של חג השבועות, אלא יום החמישים לספירה, וענין זה הוא להפקיע את נתינת התורה מסדר הדברים הרגיל, אלא לסדר המכוון לתכלית, כי התורה עצמה היא גם ציווי לעולם המעשה וגם התכלית לכל מה שעשינו, והתורה כוללת את כל המעשה ב"היום לעשותם" והנסתר שבו מדברת על המציאות שנוצרת מתוך כל ה"היום לעשותם"- התכלית.
 - שכר העוה"ב לא מפורש בתורה, וזו שאלת הראשונים, (בפרשת בחוקותי מביא ה"כלי יקר" משם האברבנאל שבע תי' על ענין זה) אבל אנו קיבלנו את התי' המחזור ביותר, והוא המובא בשל"ה שהשאלה היא בטעות, כי הכל כן כתוב, כי כל היעודים שנשמעים לעוה"ב, ואילו ידענו לקרוא נכון- הכל כתוב פה, כי כמו שהמצוות כתובות באופן של עוה"ב- כך גם התכלית והיעוד נכתב באופן של עוה"ב אלא באופן שצריך לדעת לקרוא, כי התורה כוללת את כל ה"היום לעשותם" בפירוש, רק שאנו לא יודעים לקרוא כל דבר.
 - כל מעשינו הוא ביטוי- הוצאה לפועל- של הקיום, גילוי של התכלית מה אנו רוצים לעשות. ואם יש עיוות במציאות הזו, אם נמשכים אחר דברים שנראים לנו תכלית להימשך אליו, וזה לא מציאות אמת אלא ראוי לאשפה, מכם הוא ריק, כי חייבים קודם מ"ת ללמד את עצמינו מהו הדבר הבאמת חשוב, ומהו דבר זול, וזה הספירה של כל א' וא', ויש לה תכלית להביא אותנו לאיזהו מצב, שברור לו איפה התכלית,
 - כוחות הנפש הם ששה, ההתפשטות- מציאות המתרחבת ורוצה להיכלל במציאות כולה- היא חסד. ????
- הכיווץ- דין.
- כבוד- ההתייחסות לדבר לפי ערכם.
- אהבה- מה שאנו חושקים.
- הנפש נקראת טוב בא"ת ב"ש, ובעצם זה ענין א', והנפש נקראת כבוד, כי זאת הנפש וזה שני הענינים שסביבם מסתובבת הבריאה, והנפש,
- ישנם בנ"א של אהבה ויש של כבוד והם ב' הפכים, חשוב ונאהב, הם שתי מערכות, רצון להתחבר מתוך אהבה, ורצו.
- כבוד וטוב גי' מ"ט.
- אין טוב אלא תורה ואין כבוד אלא תורה, ובקבלת תורה אנו צריכים כבוד נכון, וטוב נכון, כי האדם מחובר בעצם תכונות נפשו אל הכבוד והטוב, והספירה מכוונת כך שנזכה להעמיד את עצמינו בכבוד והטוב הנכונים, והספירה מתפשטת על הכבוד והטוב.
- בנפש מתוקנת יש הבחנה ברורה בין טוב למוטב, בין נכבד לנקלה, וזה העבודה בספירה, להעתיק את מערכת הקיום שלנו אל התורה, להוציא את עצמינו מסדר הקיום המשותף לכל באי עולם, ל"כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני", מציאות אחרת לגמרי- מציאות אמת.
- יום אשר עמדת לפני ה' א' בחורב, כי אנו עומדים לפניו כמו שהשמים והארץ החדשה עומדים לפניו, ז"א שאצלינו יש שמים וארץ אחרים, מהלך ותכלית אחרים, וזה ענין שבתות שבספירה, שאנו מצרפים מהלך אחד בתכלית אחת, וע"כ הספירה מחייבת שבתות, ואת זה הצדוקים לא יכולים להבין עכ"י כל עצמם היא ההיפך מההבנה הזאת, מהם הוא ריק, אין מהלך שאליו הכל נמשך, וע"כ אין משמעות לשבת אם לא לשבת בראשית, ולא למועד בלי תאריך, אם לא מצורף לשבת, אבל לכזה דבר אי"צ לספור כי זה סדר רגיל לכל באי עולם, וזה כבר קיים.
- מצוות היום של "קבלת התורה" היא שיהיו לנו שבתות משלנו, שבועות משלנו, מהלך ותכלית, וכשספרנו את כל הימים הגענו לשבתות, ואת זה צירפנו עד לקבלת התורה.

- העולם קיים בעולם שנה ונפש שהיא קולטת את המשמעויות של הזמן והמקום, בפסח יצאנו מהמקום הלא נכון, ערוות הארץ-עולם, ובשבועות יצאנו מסדר העולם הלא נכון-שנה, ובסוכות הנפש יוצאת ממציאות של חטא-נפש. הם ג' הרגלים, קריעת ים סוף זה הגמר של יציאת מצריים שהיא המקום הלא נכון- עצרת בל' התורה, ובשבועות יוצאים מסדר הזמן- התכלית הלא נכון שהיא באמת גנר היציאה ממצרים בבחינת זמן.